

Op reis met Emma Renglé en meester Guy naar Olympische Spelen in Londen.

Zaterdag 4 augustus was het dan eindelijk zover!

Door onze schooldeelname aan de fundraisingactie ' School Olympics' (verkoop van balpennen), hadden wij een uitstap naar de Olympische Spelen gewonnen. De sportleraar en een leerling (meeste balpennen verkocht in 2011) van onze school mochten plaatsnemen in de Olympische trein naar Londen. Vermits Emma al in Londen verbleef, bij tante Marèse , was ik de enige gelukkige van ons beiden die zo vroeg mocht opstaan.

Om 05.15u werden we verwacht in Brussel-Zuid om alle papieren in ontvangst te nemen. Treintickets, wedstrijd tickets, badges op naam, ouderlijke toestemming van mama Lies en 2 Welcome Packs met alle nodige praktische info.

Om 05.45u was het verzamelen op het platform vlak voor de trein voor een groepsfoto, samen met

Sabine Appelmans.

Om 06.56u was het dan eindelijk vertrekken met de Eurostar richting Londen/Ebbsfleet.

Om 07.46u Engelse tijd, ben ik aangekomen in het station van Ebbsfleet. Zoals afgesproken werd ik daar zeer leuk opgewacht door mijn schitterende reispartner van die dag, Emma.

Vandaar was het snel instappen in de Olympische Javelin trein richting Olympisch Park.

Vervolgens verzamelen aan de ingang van het Olympisch Park voor de veiligheids- en ticketcontrole,

want zonder kwam je er niet in.

Dan ging onze eerste grote droom in vervulling. Naar het Olympisch stadion voor het bijwonen van

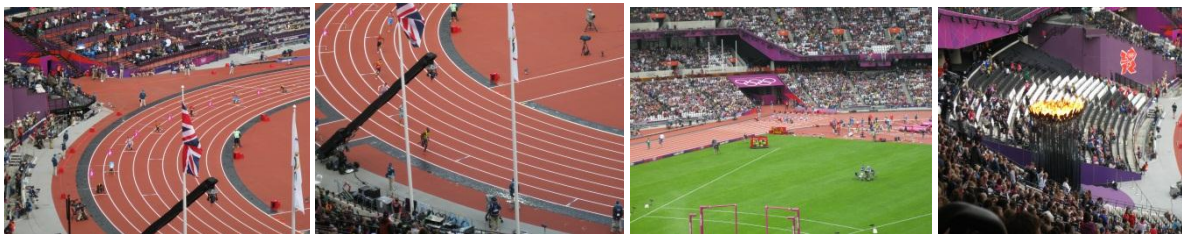

de atletieksessies.

De gebroeders Borlée , Usain Bolt, en alle andere grote atleten in levende lijve zien presteren.

Schitterend! En wat een ambiance, onbeschrijflijk.

De dag kon dus al zeker niet meer stuk. We wisten niet waar eerst te kijken.

Om 13.45u waren de atletiekwedstrijden ten einde en konden wij vlug iets gaan halen om ons toch met wat lekkers te vullen. Nou, vlug was misschien wat overdreven. Er waren wel zeer vele kraampjes om iets te kopen, maar er waren ook ontzettend veel mensen die hetzelfde van plan waren natuurlijk. Je moet weten, 80.000 toeschouwers die buitenkomen en zeker nog 100.000 anderen die ook in het Olympisch dorp aanwezig waren. Dus vlug iets te pakken krijgen, heeft toch een klein uurtje geduurd. Maar zeker niet geklaagd, want wij waren al zeer gelukkig dat we dit mochten meemaken.

Vervolgens zijn we dan naar stadion 'The Copper Box' gegaan om een handbalwedstrijd bij te wonen. Zweden speelde tegen Argentinië. Ook hier weer, ambiance en zeer toffe en schitterende momenten. Hoewel er wel geen landgenoten speelden, was ook dit een onvergetelijk moment. Je gaat gewoon mee in de aanmoedigingen van het publiek en ook dit was weer feest voor ons.

Spijtig genoeg komt er dan aan elk liedje een einde. Wij werden om 15.45u opnieuw verwacht aan de

'Orbit' Een prachtig kunstwerk gemaakt voor deze Spelen en een ideale plaats om voor eendert wat af te spreken.

Hier zou ik nog graag een kleine anekdote willen over zeggen.

Wanneer wij, Emma en ik, naar onze verzamelplaats wandelen, zie ik 2 atleten in Amerikaans trainingspak met een groepje omstaanders praten. Niet nieuwsgierig zijnde gaan wij eventjes kijken wat daar aan de hand was. Na enkele seconden vraag ik aan Emma of zij weet wie dat waren. Niet wachtend op het antwoord roep ik al uit dat dit Michael Phelps is samen met een andere zwemster, waarvan ik niet dadelijk de naam wist. MICHAEL PHELPS in hoogsteigen persoon! Het icoon van de laatste jaren, zeg maar laatste decennia, in de zwemsport. De grootste atleet met de meeste Olympische medailles, die 'savonds zijn laatste wedstrijd zou zwemmen (met opnieuw goud) in zijn actieve sportcarrière. Eén meter verwijderd van ons, een beetje verlegen, rustig, lachend, vriendelijk. Na enkele ogenblikken zet hij zijn weg verder en verdwijnt hij in de menigte. Dag Mijnheer Phelps!!

Weten jullie wat er mij enkele ogenblikken later te binnen valt? Ik liep de ganse dag met mijn foto-apparaat rond, foto's nemen van het kan niet meer. Maar DAT moment met de grote Phelps heb ik niet vast gelegd. Stom, stom, stom. Alleen maar omdat ik zo verrast was dat wij naast die grote atleet stonden. Nooit zal ik die kans nog eens krijgen.

Emma, het was een schitterende dag voor mij en ik denk voor u ook, maar nogmaals sorry, sorry dat ik je dit niet heb kunnen meegeven.

Goed, wij zijn dan terug vertrokken met de Olympische Javelin trein naar St Pancras, waar mama Lies en tante Marèse ons stonden op te wachten. Daar hebben wij afscheid genomen van elkaar en van deze schitterende dag en van Londen. Dit was het moment om terug te keren naar ons eigen landje.

Ik ben moe en voldaan goed aangekomen, maar nog steeds met het gevoel van die ene vergetelheid.

Jammer, maar het was toch een schitterende en zeer leuke ervaring voor ons beide.

Hopelijk tot in Rio!

